

Sygn. akt X Ga 48/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie

Przewodniczący Sędzia SO Lesław Zieliński (spr.)

Sędzia SO Barbara Przybyła

Sędzia SO Małgorzata Korfanty

Protokolant Grzegorz Kaczmarczyk

po rozpoznaniu w dniu **25 kwietnia 2014 roku** w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa: **Zakładów (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R.**

przeciwko: **J. W.**

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwaną

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 2 grudnia 2013r.

sygn. akt VII GC 582/13

oddala apelację.

SSO Barbara Przybyła SSO Lesław Zieliński SSO Małgorzata Korfanty

Sygn. akt X Ga 48/14

UZASADNIENIE

Zakłady (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. wniosła o zasądzenie od J. W. kwoty 30.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. Powódka podniosła, iż zawarła z pozwaną umowę, na mocy której testowała urządzenie Ekonomizer KN, które było własnością pozwanej. Powódka wskazała, że wpłaciła pozwanej kwotę 30000 zł kaucji, która miała być zwrócona w terminie 14 dni od rezygnacji powódki z zakupu testowanego urządzenia. Powódka nie zdecydowała się na nabycie Ekonomizera KN, zwracając go stronie pozwanej. Natomiast pozwana, mimo wezwań do zapłaty i uznania długu, odmówiła zwrotu kaucji.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu. Pozwana wskazała, że przedmiotem umowy miała być sprzedaż z montażem mało znanych w Polsce urządzeń- kominowych nastawek, pozwalających na uzyskanie oszczędności w zużyciu gazu w zakładzie powódki. Pozwana podniosła, że zawarcie umowy sprzedaży przedmiotowego urządzenia miało być poprzedzone okresem testowania urządzeń u

powódki. Przed rozpoczęciem testów strony ustaliły, że jeżeli oszczędności osiągną pułap 6% to powódka kupi od pozwanego testowane urządzenie. Pozwana podkreśliła, że w związku z pozytywnym wynikiem testów wysłała do powódki drogą elektroniczną ofertę ekonomiczną, a następnie projekt umowy sprzedaży, która jednak nie została podpisana przez powódkę. W piśmie z dnia 22 kwietnia 2013 roku powódka zaprzeczyła twierdzeniom pozwanej i wyjaśniła, że poza porozumieniem z dnia 2 września 2011 roku nie zawierała z pozwaną żadnych umów.

Wyrokiem z dnia 2 grudnia 2013 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 30.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 maja 2012 roku do dnia zapłaty i kwotę 3.917 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Rejonowy ustalił, że w maju 2011 roku, po zapoznaniu się z propozycją pozwanej, strona powodowa wyraziła zgodę na przeprowadzenie w swoim zakładzie testów z użyciem Ekonomizera Bokra- kominowej nastawki dla potrzeb ograniczenia zużycia czynnika grzewczego. Testowanie urządzenia trwało łącznie około 5 miesięcy. Na czas testowania powódka zobowiązała się do wpłacenia kaucji w wysokości 30.000 zł na rachunek bankowy producenta urządzenia z zastrzeżeniem, że jeśli urządzenie zostanie zakupione kwota ta zostanie odjęta od kwoty końcowej do zapłaty za całość kontraktu. W przypadku rezygnacji z zakupu urządzenia pozwana zobowiązała się do zwrotu całości wpłaconej kaucji w terminie 14 dni. Kaucja została wpłacona. Powódka nie zadeklarowała, że zakupi testowane urządzenie w przypadku osiągnięcia określonego poziomu oszczędności. Po przeprowadzeniu badań zużycia gazu w zakładzie powódki przy zastosowaniu Ekonomizera poziom oszczędności wyniósł ok. 17%. Mimo rezygnacji z zakupu testowanego urządzenia pozwana nie zwróciła powódce wpłaconej przez nią kaucji. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego w ocenie Sądu Rejonowego nie wynikał obowiązek powódki zakupu testowanego urządzenia jeżeli oszczędności osiągną pułap 6% .

W związku z tym w ocenie Sadu I instancji pomiędzy stronami nie doszło do zawarcia umowy sprzedaży w rozumieniu art. 535 § 1 k.c. Świadkowie nie potwierdzili wyrażenia przez powódkę woli zawarcia umowy sprzedaży. Nie doszło pomiędzy stronami do ustalenia essentialia negoti umowy sprzedaży, w szczególności obejmującego cenę. Było bezsporne pomiędzy stronami, że cena, która jest elementem przedmiotowo istotnym umowy sprzedaży, nie została uzgodniona.

Pozwana nie wykazała, iż pomiędzy stronami doszło do ustaleń, że powódka zakupi testowane urządzenie jeśli zostanie osiągnięty określony pułap oszczędności. Nie zaoferowała żadnych dowodów w tym zakresie a to na niej spoczywał ciężar dowodowy w tym zakresie (art.6 kc). Ponadto pozwana w toku procesu nie podniosła procesowego zarzutu potrącenia.

Z porozumienia podpisanego przez strony jasno wynika, że w przypadku rezygnacji z zakupu urządzenia pozwana jest zobowiązana do zwrotu całości wpłaconej na jej konto kaucji.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła pozwana wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania.

Zaskarżonemu wyrokowi pozwana zarzuciła naruszenie prawa materialnego przez niezastosowanie do porozumienia będącego podstawą żądani pozwu ogólnych dyrektyw wykładni określonych w art. 65 kc oraz sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału przez przyjęcie, że pomiędzy stronami nie została zawarta umowa sprzedaży nastawek kominkowych zmniejszających zużycie gazu w przedsiębiorstwie powoda.

W uzasadnieniu apelacji pozwana wskazała, że zobowiązała się do przeprowadzenia , przed definitywnym zawarciem umowy sprzedaży do przeprowadzenia kosztownych prac mających wykazać przydatność oferowanych urządzeń do osiągnięcia znaczących oszczędności zużycia gazu. Koszty tych testów trwających 5 miesięcy w wysokości około 25-30 tys zł. poniosła pozwana. W zaskarżonym wyroku Sąd przyjął najmniej prawdopodobną , w świetle doświadczenia życiowego , wersję zdarzeń. , czym naruszył określone w art. 65 ogólne dyrektywy wykładni oświadczenia woli i umów.

M. W. zeznał jednoznacznie, że strony ustaliły, że wynegocjowana cena była to kwota 275 tys złotych. Cena była wynegocjowana w czasie 3 spotkania. Wtedy już były znane oszczędności.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie.

Zaskarżone orzeczenie należy uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego i trafnej wykładni prawa materialnego.

Przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy tej oceny nie wykazują sprzeczności ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie można również zarzucić Sądowi I instancji nieprawidłowości w rozumowaniu czy też błędów logicznych.

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał procesowy Sąd Rejonowy poczynił właściwe ustalenia, które Sąd Okręgowy przyjmuje za własne i podziela w pełni zarówno dokonaną ocenę dowodów, jak i wykładnię prawa materialnego.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że w niniejszej sprawie pomiędzy stronami nie doszło do zawarcia umowy sprzedaży. Strony ustaliły jedynie, że powódka wyraziła zgodę na testowanie urządzenia ograniczającego zużycie gazu i na okres trwania testów wpłaci na rzecz pozwanej kaucję w wysokości 30.000 zł. z zastrzeżeniem, że w przypadku zakupu urządzenia zostanie ona zaliczona na poczet ceny. Strony nie ustaliły jednak w tej umowie, jak słusznie wskazał Sąd I instancji, przedmiotowo istotnych elementów umowy sprzedaży, a więc przede wszystkim ceny jakoby miał zapłacić powódka za zakupione urządzenie oraz innych postanowień umowy sprzedaży. Należy uznać, że Sąd I instancji wbrew stanowisku pozwanej prawidłowo dokonał wykładni art. 65 kc w zw. z art. 535 następne kc. Zawarte w art. 65 § 2 k.c. reguły interpretacji oświadczeń woli nakazują w umowach raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. Takie uporządkowanie tych reguł nie oznacza jednak zupełnego pozbawienia znaczenia, dla przeprowadzenia prawidłowej wykładni umowy, argumentów natury językowej. Pełna i wszechstronna wykładnia umowy nie może pomijać treści zwerbalizowanej na piśmie. Wyartykułowane w ten sposób sformułowania i pojęcia, stanowią istotne elementy wyjaśniające wolę stron, pozwalają ją poznać i ocenić. Wykładnia umowy nie może zatem prowadzić do stwierdzeń w sposób oczywisty sprzecznych z jej zapisaną treścią (por. wyrok SN z dnia 9 maja 2001 r., II CKN 444/00, niepubl.; wyrok SN z dnia 19 lipca 2000 r., II CKN 313/00, niepubl.). Tymczasem tak właśnie ocenić należy wynik wykładni umowy dokonanej przez pozwaną w apelacji. Żaden z zapisów umowy nie wskazywał istotnych elementów umowy sprzedaży jaką w ocenie pozwanej została zawarta przez strony pod warunkiem, że osiągnięty zostanie pułap oszczędności w wysokości 6%. Zgodnie z art. 535 kc przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. w tym przede wszystkim cenę. Żaden z powyższych elementów nie występuje w porozumieniu zawartym pomiędzy stronami. Ponadto, z zeznań świadków nie wynika, aby między stronami doszło do zawarcia umowy sprzedaży. Wskazuje na to chociażby różnica w cenie jaką miała zapłacić powódka pozwanej za zakupiony towar. Cena ta w zeznaniach świadków waha się od 250-300 tys złotych i nie wynika z nich, że powódka złożyła jakiegokolwiek oświadczenie woli które można byłoby potraktować jako wyrażenie zgody na zawarcie umowy sprzedaży.

Sąd I instancji prawidłowo ocenił zeznania świadka M. W., męża pozwanej, który wskazał, że na trzecim spotkaniu doszło pomiędzy stronami do ustalenia warunków umowy sprzedaży. W tym zakresie jego zeznania Sąd I instancji uznał za niewiarygodne w sposób przekonywający to uzasadniając. Rozważania Sądu I instancji wyczerpująco przedstawione zostały w motywach rozstrzygnięcia, w sposób spójny i logiczny przez co spełniają wymagania określone w art. 233 § 1 k.p.c. Skarżący powinien zwłaszcza wskazać jakie kryteria oceny zostały naruszone przez Sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im taką moc przyznając (zob. postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2001 t., IV CKN 970/00, LEX nr 52753, wyrok SN z dnia 6 lipca 2005 r., III CK 3/05, LEX nr 180925). Co prawda skarżącą w uzasadnieniu apelacji przytoczył argumenty, które jej

zdaniem wskazują na brak obiektywizmu w ustaleniach Sądu I instancji, jednakże nie są one przekonywujące. Strona nie może negować ustaleń Sądu jedynie na tej podstawie, że jest ona niekorzystna dla niej.

Pozwana chciała dokonać potrącenie wierzytelności powódki z tytułu kaucji z jej wierzytelnością w stosunku do powódki tytułem poniesionych kosztów dokonanych testów. Pozwana nie udowodniła jednak ich wysokości i tym samym potrącenie nie może zostać uznane za dokonane skutecznie.

Biorąc powyższe pod uwagę, zgodnie z przepisem art. 385 k.p.c, apelację pozwanego należało oddalić jako bezzasadną.

SSO Barbara Przybyła SSO Lesław Zieliński SSO Małgorzata Korfanty